

[Sigsgaard.]

år. Det synes jeg ikke kan gå helt upåtalet hen. Jeg er nemlig ikke så sikker på, at ministeren her har ret. Jeg havde for kort tid siden lejlighed til at gøre op, hvordan det går med de gamle boliger i hovedstadsområdet, og dér viser det sig, at antallet af lejligheder over 75 år — og jeg tror, vi kan være enige om, at mange af dem er saneringsmodne — vokser år for år i hovedstadsområdet, og det samme gælder formodentlig i de større byer. For det andet ved vi jo også alle sammen, at der stadig væk til trods for den nye saneringslov saneres uendelig lidt. Det vil altså sige, at saneringsproblemet også bliver alvorligere år for år. Endelig er det jo i dag væsentlig sværere at få råd til de nye lejligheder, end det var for to år siden, for fem år siden eller for ti år siden. Så jeg tror altså i modsætning til boligministeren, at man må sige, at boligproblemet er voksende.

Hr. Helge Nielsen sagde her i anden omgang endnu en gang, at sigtet med boligforliget var godt nok. Hvis bare ikke den høje rente var kommet, havde det hele været så godt. Dér må jeg altså gentage, at det jo ikke er sådan, at den høje rente sådan bare kom. En af årsagerne til den høje rente er netop boligforliget, som gennem lejeforhøjelserne pustede ejendomsværdierne op og pressede obligationsmarkedet og dermed satte renten op. Derfor synes jeg ikke, man, efter at det nu har været debatteret gang på gang, stadig væk skal lade, som om den høje rente ligesom daler fra himlen ned. Det er politikerne, der bestemmer renteniveauet her i landet, og det var boligforligspolitikkerne, der i sin tid var med til at bestemme, at vi skulle have det høje renteniveau, som vi har.

Nu siger boligministeren ganske vist, at han i 1965-66 ikke havde fantasi til at forestille sig, at renten skulle stige til en 10-12 pct. Men det var jo slet ikke nødvendigt med fantasi. Der lå sagkyndige vurderinger fra regeringens eget målsætningsudvalg — jeg citerede det for et øjeblik siden — der forudsagde, at boligforliget med de huslejestigninger, som var planlagt, og som skulle tilfalde ejerne, ganske uden tvivl ville få renten til at stige, det var deres konklusion. Og så må man jo nok have lov til at spørge: ministeren vil vel ikke påstå, at han ikke

kendte dette regeringsnedsatte målsætningsudvalgs betænkning? De, der indgik boligforliget dengang, må jo dog have kendt denne betænkning, de må da i hvert fald have haft tid til at læse konklusionen, skulle man tro, og konklusionen var altså som sagt helt klar: hvis I vedtager det boligforlig, stod der, så vil I sætte renten op. Man vedtog boligforliget, nu er renten kommet op, og så synes jeg, det er forkert, at man bare låder, som om det var sådan noget, der skete, noget, man slet ingen indflydelse havde på, noget, man beklager dybt — og nu må man gå fra boligforliget, da det altså nu har fået de virkninger, som blev forudsagt af eksperterne.

Endelig til sidst: det er jo trist, at ministeren heroppefra bekræftede — trist ud fra mit synspunkt — at en stor del af de boliger, som de 10 mill. kr. om året skal gå til, til fremmedarbejdere og også til danske arbejdere, kommer til at følge arbejdsforholdet, sådan at når en arbejder bliver fyret, så må han også ud af sin bolig. Jeg vil meget advare folketingets flertal imod at vedtage en sådan bestemmelse, en sådan lov. Vi har eksempler på det, ganske vist ikke mange her i landet, men i Munkebo er der en hel del boliger, der på den måde følger arbejdsforholdet, sådan at de arbejdere, der er beskæftiget på Lindøvværftet, i det øjeblik, de ryger ud fra værftet, også ryger ud af deres bolig. På den måde bliver de bragt i en dobbelt ulykkelig situation: uden job og uden noget sted at bo. Sådan synes jeg ikke man skal lave boligpolitik, og jeg må på det skarpeste vende mig imod en sådan lovgivning.

Arne Larsen: Jeg synes, at boligministeren vender tingene lidt på hovedet. Nu har jeg ikke andel i det boligforligshalløj, man gennemførte i 1966, men da var det da en klar forudsætning, at man skulle prøve på at komme ind i en normaliseringsperiode, at vi over en 8-årig periode skulle prøve på at nå frem til et normalt renteniveau. Det var vist forudsætningen for boligforliget. Men det gik ikke.

I forbindelse med et forsøg på normalisering sagde man: vi har et unormalt renteniveau, altså må vi have en rentesikringsordning, sådan at de mennesker, der flytter ind i nybyggeri, ikke kommer til at sidde for høje huslejer som følge af det høje renteni-